

Arrest

nr. 165 112 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LOOBUYCK en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“De heer,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 30.01.2015 te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het wordt uiteengezet als volgt:

"II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 6 maart 2015, in strijd is met de formele motiveringsplicht, artikel 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en met het zorgvuldigheidsbeginsel.

II.1.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

II.1.3. Bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten dient het bestuur immers te handelen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, zo ondermeer het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het bestuur dient dan ook bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr.

167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.4. Artikel 7 van het Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

“Art. 7.<W 1996-07-15/33, art. 11, 012; Inwerkingtreding : 16-12-1996> [1 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven OF moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]1 :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bijdeze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging; 9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

[1 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.]1

[1 Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden. Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.]1

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na (vijf) maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld. <W 1999-04-29/70, art. 2, 017; Inwerkingtreding : 06-07-1999>

(In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.) <W 1999-04-29/70, art. 3, A, 017; Inwerkingtreding : 06-07-1999>”

II.1.5. De minister of zijn gemachtigde beschikken aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in

casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

"Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 30.01.2015 te verlaten."

Verwerende partij verliest echter het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat "ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

II.1.6. Indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van een aanvraag ex. art. 9bis Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals uitgebreid werd beschreven in de aanvraag tot humanitaire regularisatie verblijft verzoekende partij sedert april 2013 in België, is zij perfect geïntegreerd en lokaal verankerd.

Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht (Uw Raad moet zich over de onontvankelijkheidsbeslissing ex. art. 9bis Vreemdelingenwet dd. 24/02/2015 nog buigen) dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dan nog wil dit niet zeggen dat zij geen omstandigheid zijn waarmee rekening kan gehouden worden bij een beslissing om het grondgebied te verlaten.

II.1.7. De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]"

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert op geen enkel moment over het hoger belang van het kind of het gezins- en familieleven of de gezondheidstoestand van verzoekende partij.

De minderjarige broer (...) en zus (...) van verzoekende partij verblijven immers in België.

Verwerende partij heeft op geen enkel moment gemotiveerd over de aanwezigheid van de minderjarige broer en zus van verzoekende partij, ofschoon dit duidelijk blijkt uit het administratief dossier.

In dit opzicht wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar de arresten van haar minderjarige broer (arrest nr. 136842) en zus (arrest nr. 136841) waarin uw Raad dd. 22 januari 2015 het volgende stelt:

"3.8. Uit het feit dat de gemachtigde in de bestreden beslissing een terugkeer naar het land van herkomst voorop stelt samen met haar meerderjarige broer en minderjarige zus, kan worden afgeleid dat de gemachtigde van oordeel is dat in casu artikel 61/14, 2°, tweede gedachtestreepje van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Uit artikel 61/14, 2°, tweede streepje van de vreemdelingenwet blijkt dat de duurzame oplossing kan bestaan in een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op opvang en verzorging, hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. De wet voorziet zodoende uitdrukkelijk dat er in het kader van het bepalen van de duurzame oplossing voor de niet-begeleide minderjarige vreemdeling garanties moeten zijn van opvang en verzorging in het land van herkomst. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat dergelijk onderzoek is gebeurd zodat de verzoekende partij terecht aangeeft dat niet blijkt dat er in casu sprake kan zijn van een duurzame oplossing die bestaat in een terugkeer naar het land van herkomst."

Verwerende partij heeft dus geenszins rekening gehouden met het hoger belang van de minderjarigen, noch met hun familieleven.

II.1.8. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht heeft geschonden.”

2.2. Verzoeker voelt zich dus in essentie gegriefd, enerzijds, omdat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met de elementen waarover de verwerende partij onder meer via de ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, beschikte en, anderzijds, omdat op geen enkel moment wordt gemotiveerd over het hoger belang van het kind of zijn gezins- en of familieleden of de gezondheidstoestand, terwijl dit wel wordt voorgeschreven door artikel 74/13 en terwijl zijn minderjarige broer en zus in België verblijven.

Verzoeker dwaalt wanneer hij stelt dat geen rekening zou zijn gehouden met de elementen die hij had aangevoerd in zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Immers, voorafgaand aan het uitvoeren van het huidige bevel had de verwerende partij een beslissing genomen over de voormelde aanvraag en geconcludeerd dat de aanvraag onontvankelijk was omdat de door hem aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld is niet aannemelijk gemaakt.

Verder toont verzoeker niet aan welk belang hij zou kunnen hebben bij zijn argument dat neerkomt op zijn overtuiging dat ook in het huidige bestreden bevel zou moeten worden gemotiveerd over de aanvraag op grond van artikel 9bis en de daarin opgesomde argumenten. Immers, hij kent de motieven die hebben geleid tot de beslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en is in de mogelijkheid gebleken om deze in rechte aan te vechten, getuige daarvan het arrest nr. 165 109 van de Raad van 31 maart 2016 in de zaak 169 905.

Waar hij er desbetreffend nog op wijst dat, zelfs al kunnen de elementen uit de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet worden weerhouden in het kader van een verblijfsmachtiging dit nog niet wil zeggen dat zij geen omstandigheid zijn waarmee rekening kan worden gehouden bij een beslissing om het grondgebied te verlaten, kan hij evenmin worden gevolgd: de beslissing aangaande de aanvraag is precies gestoeld op de vaststelling dat verzoeker ze kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dit houdt vanzelfsprekend in dat hij, teneinde dat te kunnen doen, het grondgebied moet verlaten.

In de mate dat verzoeker verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat uit het bevel niet blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, omdat niet werd gemotiveerd over het hoger belang van het kind –meer bepaald zijn broer en zus- het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van verzoeker, kan de Raad in eerste instantie verwijzen naar hetgeen hij in het voormelde arrest in de zaak 169 905 heeft gewezen, met name:

“Verzoeker betoogt dat de verwerende partij op geen enkel moment heeft gemotiveerd over de aanwezigheid van zijn minderjarige broer en zijn zus, terwijl dit duidelijk uit het administratief dossier en de aanvraag blijkt.

Na lezing van de aanvraag blijkt dat verzoeker weliswaar, bij de beknopte feiten uiteenzetting, melding maakt van zijn asielrelaas, waarbij ook een broer en zus zouden betrokken zijn geweest, maar op geen enkel moment heeft verwezen naar de aanwezigheid van deze broer en zus als zijnde een element dat moest worden betrokken bij de beoordeling van de aanvraag. Verzoeker dwaalt dus waar hij beweert dat dit wel het geval zou zijn geweest.

In de mate dat hij erop wijst dat de aanwezigheid van een broer en zus uit het administratief dossier zou blijken, komt de redenering van verzoeker er in essentie op neer dat hij de verwerende partij vraagt om elementen waarvan hij zelf niet heeft gemeend ze te moeten aanbrengen in zijn aanvraag teneinde deze te ondersteunen, ambtshalve toch te gaan beoordelen. Echter, de aanvrager is meester van de aanvraag die hij indient en de argumenten die hij aan het bestuur wenst voor te leggen ter rechtvaardiging ervan. Verzoeker kan de verwerende partij dan ook bezwaarlijk verwijten dat zij niet heeft geantwoord op de argumenten die hij zelf niet relevant heeft geacht.”

Eenzelfde redenering dringt zich op in de onderhavige zaak: indien verzoeker van oordeel was dat de aanwezigheid van zijn broer en zus in België een element was waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden, dan kwam het hem toe om dat onder haar aandacht te brengen toen hij zijn aanvraag indiende die er precies toe strekt een verblijfsmachtiging te krijgen. Gelet op het feit dat hij dat niet heeft gedaan, kon van de verwerende partij niet worden verwacht dat zij de aanwezigheid van broer en zus alsnog zou gaan betrekken bij de totstandkoming van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl verzoeker dit zelf klaarblijkelijk niet relevant had geacht. De verwijzing naar een citaat uit een arrest van de Raad met betrekking tot de beroepen ingediend tegen een beslissing die betrekking had op broer en zus, doet daaraan geen afbreuk.

Ten slotte, waar verzoeker doet gelden dat, in strijd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, niet werd gemotiveerd over zijn gezondheidstoestand, valt niet in te zien welk belang hij heeft bij deze grief: hij brengt immers geen enkel concreet argument bij dat erop zou wijzen dat zijn gezondheidstoestand de beslissing aangaande het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten mogelijks in een andere richting zou kunnen hebben uitgestuurd. Verzoeker is niet ziek en pretendeert dat zelfs niet.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS